

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 185 (17/04) - 040919

arbetarmakt.com

Innehåll

- Massakern i Beslan
- Europafacket och ESF: Omfamning till döds?
- Gripandet av Abduljabbar al-Kubaysi
- Ungdomsförsamling vid ESF
- Nytt borgerligt försök att besegra arbetarrörelsen

Massakern i Beslan

Massakern på 300 till 400 gisslantagna i Beslan – hälften av dem barn – sändes direkt i teve och fick miljoner människor världen runt att gråta. Vår djupt kända sympati går till deras bedrövade föräldrar och släktingar, varav många ännu inte vet exakt vilket öde deras barn mötte eller ens fått deras kroppar för att kunna begrava dem.

Att ta barn som gisslan och sedan utsätta dem för massmord är avskyvärt och måste fullständigt och utan tvekan fördömas. Andra terroristiska aktioner på senare tid, uppenbarligen utförda av tjetjenska kämpar, inkluderar två flygplan som sprängdes uppe i luften och en självmordsbombare som sprängde sig själv utanför en tunnelbanestation i Moskva och dödade tio människor och skadade 51 andra.

Som en taktik i krig är sådana aktioner – även för ett så grymt förtryckt folk som tjetjenerna – oförsvarliga. För det första därför att den vanliga ossetiska och ryska befolkningen inte kan lastas för förtrycket. De måste dessutom vinnas över på tjetjenernas sida om den ryska regeringen ska kunna undergrävas i sitt brutala krig för att med våld hålla kvar det olje- och gasrika landet inom den ryska federationen. För det andra därför att sådana barbariska aktioner tycks bekräfta Putins rasistiska propaganda, isolerar tjetjenerna ännu mer och utsätter dem för massiva repressalier, vilka med stöd i tidigare händelser även kommer att överskrida slakten i Beslan i grymhet och hjärtlöshet.

Givetvis är Putin en vidrig hycklare med många gånger mer blod på sina händer än den tjetjenska gerillan. Bush och Jack Straw som skyndade sig att förklara sitt stöd för Putin har själva blodet från tusentals irakiska barn på sina händer. Straw insisterade dessutom att inga frågor skulle ställas om Rysslands ockupation av Tjetjenien och de storskaliga krigsförbrytelserna och brotten mot mänskliga rättigheter. Bara terroristernas absoluta ondska skulle tas med i beräkningen och han fördömde det språkrör för EU som vågade nämna kriget i Tjetjenien. Straw kräver, liksom med Irak, att vi inte ska tänka – inte fråga varför kriget mot terrorismen har lett till alltmer individuell terrorism och den variant som företräds av honom själv, Blair och Bush.

Journalister världen över har drabbats av paroxysmer av ilska över gisslantagarnas obeskrivliga grymhet, liksom de gör när det gäller självmordsbombare som spränger bussar i Israel. Politiker

som Jack Straw talar om absolut ondska och kräver att vi inte ens ska våga fråga varför tjetjenska kämpar gör sådana saker. Deras krav att vi inte ska tänka på motiven är cyniskt och själviskt och inte alls motiverat av sympati för offren.

Enligt Unicef har mellan den 1 maj 2003, när "större stridsoperationer" påstås ha avslutats i Irak, och mitten av juli samma år, mer än 1 000 irakiska barn skadats av "småbomber" från USA:s klusterbomber, vilka fungerar som antipersonella minor om de inte exploderar vid nerfallet. Låt oss se om Straw tillämpar samma moraliska kriterium här. I så fall är hans herrar, Bush och Blair, och han själv, också helt enkelt onda barnadödare. De gör det dock i betydligt större skala och motiveras inte av hämnd eller förtvivlan utan det solkiga letandet efter vinster för de stora oljebolagen och global hegemoni.

I Tjetjenien är orsaken till grymheten de systematiska, omfattande och folkmordsliknande åtgärderna från den ryska imperialismen mot det tjetjenska folket under de senaste tio åren. Tjetjenien hade vid mitten av 1990-talet omkring en miljon invånare. Sedan det första tjetjenienkriget (1994–96) har ryska armén slaktat mellan 80 000 och 100 000 tjetjener – dvs. ungefär 10 procent av befolkningen! 200 000 har drivits från sina hem och ytterligare 200 000 har flytt utomlands. Otaliga människor har utsatts för fruktansvärda skador och stympningar. Ändå drev tjetjenerna ut de ryska ockupanterna i slutet av det första kriget.

Med tanke på bevisen för den ryska regeringens lögner och undanhållanden under hela gisslandramat, är det inte ens klart vad eller vem som satte igång massmordet i skolan. Tidigare erfarenheter leder inte till att man utan vidare frikänner den ryska regeringen. Under gisslandramat i Budjonnovsk 1995 sköt ryska soldater urskillningslöst in i folkmassan. I Pervomajskoje 1996 skickade ryska specialenheter förödande raketer mot de tjetjenska kämparna och deras gisslan. Hela byn smulades sönder. Och vid belägringen av en teater i Moskva i oktober 2002 gasade ryska styrkor 129 ur gisslan till döds. Liksom de kallblodigt avrättade de 41 då hjälplösa gisslantagarna.

Putin styr genom att uppträda som en hårdför härskare – som aldrig kommer att tillåta att den ryska federationen faller sönder, som Gorbatsjov tillät Sovjetunionen att göra. Han har vägrat att ens förhandla med mer moderata, valda tjetjenska nationalistledare som president Aslan Maschadov, som han hävdar är terrorist, ungefär som Sharon påstår om Arafat. Istället har han framtvingat lydregimer, som "väljs" genom riggade val. Putin var själv tidigare verksam i KGB och kom till makten på inbjudan av och efter att den senile Jeltsin avgått, när det såg ut som om denne skulle förlora det kommande valet till kommunistpartiets kandidat Gennadij Zjuganov. Men utan "den tjetjenska frågan" är det inte säkert att Putin skulle ha valts.

Kort efter att han fått presidentämbetet exploderade en rad bomber i arbetarkvarter i Moskva och andra ryska städer, vilka kostade hundratals livet. Putin skyllde ome-delbart på tjetjenerna. Inga bevis för att styrka detta presenterades någonsin och ingen i den tjetjenska oppositionen tog på sig ansvaret. De senare hade i verkligheten vunnit sitt oberoende när ryssarna drog tillbaka sina slitna trupper 1996.

Det finns en vitt spridd tro att det var den ryska säkerhetspolisen FSB som stod bakom vidriigheterna. Det står dock klart att Putin tog bomberna som förevändning för ännu en fullskalig invasion och att åter ockupera Tjetjenien plus en våldsam klappjakt på tjetjener som lever i ryska städer. Därför vann han presidentvalet stort.

Under det andra tjetjenska kriget uppskattar officiella ryska beräkningar att mer än 10 000 "terrorister" har dödats. Men oberoende bedömare hävdar att tiotusentals har dött – huvudsakligen civila – och siffrorna kan vara ännu högre. Många av dem har varit barn – långt fler än de små offren i Beslan. Men slakten på dem och deras föräldrars lidande visades inte på teve för miljoner människor världen över. Inte heller fick de någon sympati från USA:s president eller den brittiske premiärministern och förövarna fördömdes inte.

Tjetjeniens huvudstad Grozny liknar idag en spökstad – med knappt en enda byggnad som inte utplånats eller allvarligt skadats. Många byar som anklagats för att gömma kämpar har utplånats

från kartan av ockupationsarmén, speciellt av "kontrakti" – lejda mördare. Lägg därtill utplåningen av hela den tjetjenska ekonomin och infrastrukturen och man kan förstå den förtvivlan som leder till aktioner som den i Beslan. En av gisslantagarna sade till en i gisslan som undkom: "ryska soldater kommer till Tjetjenien och dödar våra barn så vi kommer hit och dödar era."

Parallellen med det som hänt i Afghanistan, i Irak och även i Palestina, är alltför uppenbar. I alla dessa fall vänder politiker och pressen i väst på händelseföljden. De har därför ingen förklaring till terroristaktionerna utöver "ondska". De är helt enkelt "onda skitstövlar". Att ens fråga varför de gör det är att ursäkta dem, enligt Bush och Blair. De behandlar desperata aktioner från människor som drivits till förtvivlan av massiv grymhet, som tillfogats med hjälp av teknologiskt sofistikerade och helt överlägsna väpnade styrkor, mot deras vänner och släktingar, som orsaken som rättfärdigar fortsatt ockupation, bombningar och fullständig utplåning. De vänder helt enkelt på orsak och verkan och hoppas att ingen ska märka det.

De som ytterst är ansvariga för tragedin i Kaukasus finns inte gömda i grottor i de tjetjenska bergen, utan snarare i Moskvas Kreml. Och deras medvetna hjälpare och påskyndare återfinns i Vita huset och Downing Street. Varför? Därför att de vill ha Putin på sin sida i sina planer för världsdominans. För att få hans hjälp eller åtminstone hans tystnad, i Mellanöstern och Centralasien, ger de honom sin egen tysta medskyldighet i våldtäkten på Tjetjenien.

Gisslantagarnas krav, som gjordes oklara av både ryska och andra medier, var inte förfärliga. De var lika enkla som rättfärdiga: "släpp de tjetjenska motståndskämparna i ryska fängelseläger och dra tillbaka den ryska ockupationsarmén från Tjetjenien". Demokrater, för att inte tala om socialister, bör stödja dessa krav, och samtidigt fullständigt motsätta sig de åtgärder som vidtogs i Beslan för att uppnå dem. Åtgärder som inte bara är dåliga i sig själva, utan helt och hållet är kontraproduktiva i kampen för tjetjensk frihet.

Givetvis predikar vi inte för det tjetjenska folket att det är omöjligt att använda våld, att utkämpa ett nationellt befrielsekrig. Vi stödjer tvärtom detta krig. Och här är det nödvändigt med mycket kritik. Vi vet, som marxister, av historisk erfarenhet att en förtryckt klass eller ett förtryckt folk bara kan skaka av sig sina härskares tyranni genom våld. I Palestina, Irak eller i Tjetjenien anser vi att väpnat motstånd är ett legitimt och lämpligt medel utifrån förtryckarnas aktioner.

Det är emellertid just för att vi ovillkorligt stödjer kampen för tjetjensk frihet som vi kritiserar sådana aktioner liksom gisslantagandet i Beslan. De ger Putins reaktionära regim vatten på kvarnen, liksom Bush och Blair och hela gänget av "krigare mot terrorismen". Finns det en bättre reklamkupp för islamofoberna, som bedriver klappjakt på muslimska minoriteter i väst och invaderar och ockuperar muslimska länder för att plundra deras naturrikedomar, än muslimska terrorister som tar småbarn som gisslan och dödar dem?

Den djupt reaktionära följden av gisslantagandet visade sig när fackföreningarna deltog i en 130 000 stark demonstration i Moskva under paroller som: "Ryssland mot terrorn", "Fördöm de omänskliga", "Förhandla med terrorister bara med kulor". Detta är reaktionär chauvinism, trots fackligt deltagande, trots den förståeliga smärtan och skräcken i händelserna, därför att det placerar ryska arbetare på de nationella förtryckarnas sida. Detta är varken i de ryska arbetarnas och det tjetjenska folkets intresse. Det är därför som massomfattande gisslantagan som taktik är en katastrof.

Tjetjener får inte ge upp de vanliga ryssarna. Svaret från spanska arbetare och ungdomar, faktiskt också vanliga människor i gemen, till bomberna i Madrid var att lägga skulden på sin egen regering, att inse att den med störst ansvar fanns på hemmaplan, krigshetsaren José Maria Aznar.

Det är emellertid osannolikt att de som står bakom aktionen är al-Qaidas reaktionära, islamistiska terrorism och den före detta saudiske playboyn och miljonären Osama bin Laden, som gjort mycket lite eller ingenting utöver att erbjuda förevändningar för Bushs och Balirs erövringskrig. Snarare tycks den radikala, islamistiska strömningen i det tjetjenska motståndet runt Shamil Basajev ligga bakom den ödesdigra aktionen i Beslan. Denne närmast legendariske motståndsledare spelade

en exceptionell roll under det första tjetjenienkriget. Till skillnad från Tjetjeniens valde president Aslam Maschadov, strävar han inte efter en kompromiss med Putins regim, utan har fört ett oupphörligt gerillakrig mot den ryska garnisonen.

Även ett sådant rättfärdigt väpnat motstånd måste i slutändan urarta i reaktionär riktning, om det inte förlitar sig på och stimulerar arbetarnas och böndernas klass-kamp och söker allierade inom det ryska folket, dvs. den ryska arbetarklassen. Basajevs strategi går emellertid ut på gerillakrig på landsbygden och dess sociala bas är klanerna i södra Tjetjenien runt Vedeno. Han har tagit på sig ansvaret för tidigare gisslantaganden. Förtvivlan och frånvaron av perspektiv i motståndet är resultatet av Basajevs småborgerliga islamism och dess kamp för en islamsk stat grundad på reaktionära sharia-lagar.

Denna blandning av heroiskt motstånd mot de ryska ockupanterna och en förtvivlad reaktionär utopi gör denna strömning till en attraktionspol för förvirrade och förödmjukade tjetjener, offer för de ryska soldaternas mord och våldtäkter, som känner att de inte har något mer att förlora – som föredrar ett fruktansvärt slut istället för ändlös terror. Man kan utan risk för överdrift säga att det nu finns människor som känner så i nästan varje tjetjensk familj.

Apokalypsen i Kaukasus visar också den misär och den förstörelse som orsakats av kapitalismens återinförande i det tidigare Sovjetunionen. En liten klick av finanshajar och rövarbaroner – de så kallade oligarkerna – plundrade ekonomin. Så länge dessa kapitalistiska produktionsförhållanden existerar, finns det inget perspektiv för frihet för Kaukasus folk, faktiskt inte för något folk i det tidigare Sovjetunionen! Och först av alla storryssarna själva. Ett folk som förslavar ett annat kan, som Marx sade, inte själva vara fritt.

Den reaktionära islamismen erbjuder inte det tjetjenska folket något annat än förlängt lidande. Endast en allians mellan folken i Kaukasus, en allians med de ryska arbetarna, kan erbjuda detta. På grundval av att övervinna den kapitalistiska plundringen och marknadens kaos kan en utväg skapas ur den nuvarande misären.

Vi kan vara absolut säkra på att Putins reaktionära regim kommer att ta händelserna i Beslan som förevändning för en ny omgång av död och förstörelse i Tjetjenien. Rysslands försvarsminister general Jurij Balujevskij hotar: "Vi kommer att genomföra alla tänkbara åtgärder för att likvidera terroristiska baser i varje region av världen." Storbritanniens utrikesminister Jack Straw sade omedelbart att Rysslands hot var "begripligt" och inom ramen för internationella lagar och regler.

Lika säkert är att sådana åtgärder från ryska styrkor kommer att provocera fram ännu mer desperata terroristiska svar. Därför är marxister, som internationalister, och även vanliga demokrater skyldiga att visa solidaritet med det tjetjenska folkets frihetskamp.

- Islamistisk terrortaktik är inte vägen!
- Solidaritet med den väpnade kampen för att driva ut ockupanterna!
- Ut med alla ryska trupper från Tjetjenien nu! Frihet för Tjetjenien!
- Solidaritet med kommittéerna för soldaternas mödrar som stödjer ryska desertörer!
- För en frivillig socialistisk federation mellan folken i Kaukasus!
- Ner med Putin och kapitalismen i Ryssland.

Förbundet för Femte Internationalen

Europafacket och ESF: Omfamning till döds?

De grundläggande arrangemangen för Europas Sociala Forum är nu på väg att fullbordas. Huvudtalarna vid 30 stora plenarmöten är beslutade – utom de brittiska. De mer än sjuhundra mindre möten (seminarier) som föreslagits av olika organisationer, fackföreningar, kampanjer, NGO-grupper och politiska organisationer har fogats ihop till mellan 150 och 170 möten, vart och ett med simultan översättning till olika europeiska språk.

Inkvartering, underhållning och kulturella aktiviteter, mediabevakning och transporter planeras nu för fullt. En framgångsrik samling av 20 000 människor förefaller garanterad, trots den gropiga vägen över föregående församlingar i London, Istanbul och Berlin.

Församlingen av 230 delegater från hela Europa välkomnades till de europeiska fackföreningarnas buggnad i Bryssel av John Monks, dess ordförande och tidigare generalsekreterare för brittiska LO. Han sade till ett fullpackat möte på söndagen den 4 september: "För inte så länge sedan var fackföreningarna lite snorkiga inför den sociala forumrörelsen, men vi tog steget i Prag [Europafackets 10 kongress den 26–29 maj] för att låta oss bli inblandade.

Han sade vidare att många fackföreningar hade tvingats inse att globalisering, flyttning av produktion till låglöneekonomier och privatiseringar, utövar starkt tryck på arbetare att acceptera en tillbakagång i deras ekonomiska och sociala förhållanden, arbetslöshet och osäkra anställningar. Han sade att många fackföreningar mer och mer hade lagt märke till rörelsens analys och sökte en ny politik som grundval för att kämpa emot. Fackföreningarna accepterar nu att de måste förena sina krafter med sociala rörelser för att kämpa för en bättre värld. Men han klargjorde också att detta innebär en humanisering av kapitalismen, inte dess ersättning.

En stor andel av de 230 delegaterna till förberedelsemötet i Bryssel var faktiskt fackliga representanter eller aktivister. Monks gick vidare och varnade, "Vi kommer inte att vara överens om allt – Jag skulle inte vilja ha en omröstning här om EU:s konstitution!", vilket fick ett antal av de närvarande att utbrista: "Inget röstande! Inget röstande!" med hänvisning till principerna från Porto Alegre.

Dessa principer, som förbjuder omröstningar, är bland de viktigaste garantierna för de fackliga och socialdemokratiska ledarna eftersom de hindrar rörelsen från att ställa krav på dem. Om majoriteten inte kan genomdriva sin vilja och sina beslut på minoriteten, då kan denna minoritet alltid blockera att effektiva, beslutsamma och militanta aktioner genomförs med eller utan de fackliga byråkraterna och akademiska dignitärerna.

Inte desto mindre innebär det faktum att de stora europeiska fackföreningarna, även i Storbritannien, orienterar sig mot ESF att tiotusentals aktivister kommer att närvara i London i oktober. Närvaron i sista minuten, till hälften utanför–till hälften innanför, av rörelsens frihetliga flygel – People's Global Action – liksom de stora NGO-organisationerna, socialistiska, kommunistiska och miljöorganisationer kommer också att garantera att rörelsens hela spektrum kommer att vara där.

Efter månader av tvivel kan vi nu vara säkra på att det tredje ESF fortfarande kan bli ett betydelsefullt tillfälle för rörelsen. Församlingen kände verkligen sitt självför-troende stiga när den gick med på att tillskjuta resurser för att öka antalet seminarier och de nödvändiga åtgärderna för översättning.

Fler goda nyheter är att gratis kommunikationer, värt nästan 20 pund, kommer att finnas för de första 20 000 som registrerar sig, vilket gör förskottsavgifterna på 30 pund, 20 pund (arbetslösa, studenter) och 10 pund (östeuropéer, södra hemisfären, flyktingar) mer uthärdliga. Tusen sovplatser finns tillgängliga på lokala vandrarhem för 10 pund och uppåt, samtidigt som inkvartering på tältplats, kommunalt eller i hem kommer att fördelas enligt principen först till kvarn... Mat kommer att framställas etiskt, varieras etniskt – och ska vara överkomlig i pris.

Mer begränsade var framstegen som gjordes när det gäller ESF:s viktiga politiska arbete, som huvudsakligen kommer att äga rum söndagen den 17 oktober, vid de sociala rörelsernas församling och den avslutande demonstrationen.

Ett negativt inslag är att församlingen – för första gången – inte kommer att vara ensam utan sammanträda vid sidan av seminarier och workshops. Detta kommer att fördunkla betydelsen av den enda del av ESF som kan undfly tvångströjan från Porto Alegre och göra politik, främja aktioner i rörelsens namn (om än inte själva ESF).

Pierre Khalfa från det franska järnvägsfacket SUD-PTT hävdade att vi behöver överskrida fastställandet av datum för några få mobiliseringar, för att kunna införliva arbetet vid plenarier, seminarier och andra församlingar (exempelvis kvinnor, ungdomar) med slutdeklarationen, och att övervaka och publicera församlingens arbete under resten av året. Han påpekade att förra årets förnamling, genom att inte fastställa ett datum för en aktionsdag mot sociala nedskärningar eller konstitutionen, och därmed lämna det öppet för förhandlingar med Europafacket, begick ett misstag vilket ledde till misslyckande.

Förbundet för Femte Internationalen välkomnar denna försenade självkritik, även om den inte framförs som sådan, eftersom det var Pierre och andra franska fackliga ledare som i Paris absolut insisterade på att inget datum skulle fastslås. Men i Bryssel sade han att ett datum borde ha fastslagits, vilket de mer radikala facken kunde komma överens om, och sedan skulle vi ha försökt vinna Europafackets fackföreningar och slutligen även dess ledning.

Han sade att vi detta år inte skulle vänta på Europafacket innan vi samordnar försvaret av de sociala landvinningarna, som befinner sig under angrepp över hela Europa. Vi måste mobilisera kring toppmötet i mars, när fem år av genomförande av den nyliberala "Lissabonagendan" ska utvärderas. Han betonade också betydelsen av församlingen som en integrerad del av ESF, som andra krafter inom ESF, såsom Chico Whitaker (han nämnde inte Bernard Cassen, på närmare håll), försöker urholka. Helt korrekt sade han att debatt och diskussion inte kan och inte bör åtskiljas från handling.

Detta är ett steg i rätt riktning, om det följs upp. Detta är en bättre princip än vare sig det reformistiska programmet för en europeisk konstitution som förs fram av Leo Gabriel från Österrikes Sociala Forum, eller den ändlösa raden av antikrigsdemonstrationer som förespråkas av olika delegater från Internationella Socialistiska Tendensen (IST), det brittiska Socialist Workers Partys internationella tendens.

Det förslag som ställdes var att två eller tre arbetsgrupper ska försöka utarbeta ett förslag till deklARATION för församlingen som inkluderar både en förklaring av vad vi kämpar mot och vad vi kämpar för – och förbinda detta med noggrant utvalda europeiska aktioner som kommer att stärka rörelsen och öka det regelbundna internationella samarbetet.

Men för att detta ska kunna lyckas, måste församlingen börja fatta beslut – vilket förespråkas av Förbundet för Femte Internationalen. Franco Russo från Rifondazione Comunistas nationella ledning, bland andra, beskrev faktiskt principerna från Porto Alegre som en "prokrustesbädd" som rörelsen skärs ned för att passa i. Han sade att vi måste övervinna denna begränsning.

I den brittiska delegationens diskussioner om dess lista för plenartalare, förespråkade en medlem i SWP att vi skulle strunta i principerna och tillåta politiker att tala vid ESF. Detta har SWP aldrig gjort tidigare, utan alltid manat fram de fasansfulla konsekvenserna av att "provocera" en splittring med Bernard Cassen, Susan George och Jacques Nikonoff i Attac vilket detta skulle leda till.

IST:s kroniska svanspolitik visade sig också i diskussionerna om den avslutande demonstrationen. Talare efter talare krävde att parollerna huvudsakligen skulle fokuseras på "Stoppa Bush!" på grundval av att detta mobiliserade en halv miljon i New York, och att Irak förblir huvudfrågan i Storbritannien. Märkligt nog figurerade inte Blair vid sidan av sin herre i deras förslag. Varför? Kan det ha något att göra med att sära Livingstones labourvänster och fackbyråkrater som är så viktiga för forumets finansiering?

Om vi hade lärt något av New York, skulle "Stoppa Blair!" vara en mer användbar paroll. De franska och italienska kamrater som insisterade på angreppet på arbetarnas sociala landvinningar över hela Europa, plus de antidemokratiska inslagen i EU:s nya konstitution, vid sidan av kriget, hade hur som helst rätt.

Poängen med demonstrationen är att inför offentligheten återspegla och avslöja den europeiska nyliberalismens och de imperialistiska krigens huvudstad, vår rörelses ökade omfattning och internationella integration. Enbart storlek utifrån minsta gemensamma nämnare räcker inte. Det vi

bekymrar oss om är inte att öka "den brittiska rörelsens" prestige, för att inte tala om SWP:s.

Det vi vill skapa är en rörelse av brittiska arbetare, av kvinnor, av ungdomar, av invandrade minoriteter, och alla i medveten och regelbunden aktiv solidaritet med sina bröder och systrar på kontinenten och med offren för rasism, sexism och imperialism. En demonstration där exempelvis arbetare från järnvägsfacket RMT, SUD-PTT, CGIL och COBAS marscherar tillsammans för att kräva försvar av förstatligade järnvägar eller att de återigen förstatligas skulle göra ett oerhört intryck. Alla kampens sektorer bör försöka göra på samma sätt.

I slutändan nåddes en kompromiss med parollen "Mot krig, rasism och nyliberalism – för ett socialt Europa!" som frontparoll. Även om detta är mycket vagt, och innebär olika saker för olika människor, gör den det ändå möjligt för aktivister att höja brittiska arbetares medvetenhet om Blairs och Browns angrepp och ställer konkreta krav på våra fackliga ledare. Att som SWP och Socialist Action påstå att världspolitiken snurrar kring Bushs imperium, är inget annat än en ursäkt att inte ställa krav på labourregeringen och brittiska LO.

Medlemmar i F5I var inblandade i flera förhandlingar, som sammanfogade förslag till seminarier från hela Europa. Vårt mål var inte bara att kämpa för en plattform för våra egna idéer – även om det är mycket viktigt! – utan att erbjuda deltagarna tydliga och ärliga debatter mellan motstridiga tendenser i viktiga frågor som rörelsen står inför. Gentemot monotonin i raderna av medelålders byråkrater och akademiker, strävade vi efter att inkludera ungdomar, gräsrotsmilitanter och radikala aktivister. Vi var delvis framgångsrika.

F5I är en av 16 organisationer som vill debattera rörelsens framtid, även om det slutgiltiga beslutet uppsköts till ett delegatmöte nästa helg i Paris. Oavsett om vi kommer att få en talare på podiet, kommer vi att fortsätta att kämpa för rätten att föra fram våra distinkta ståndpunkter till forumet.

När det gäller frågan om fackföreningarna och deras försämrade förbindelser med socialdemokratin, speciellt i Tyskland och Storbritannien där uppgiften att bilda nya arbetarpartier debatteras av ett växande antal arbetare, hoppas vi kunna samarrangera ett seminarium med Fackliga Vänstern i Berlin, TNI Transform och Globalise Resistance från Skottland. Vi kommer att uppmana alla fackliga aktivister, som är trötta på att bli hunsade av Blair och Schröder, att komma med och hjälpa till att utveckla ett internationellt svar.

World Revolution, den socialistiska ungdomsorganisationen, hade också flera framgångsrika möten. Fallet med den fängslade antifascisten Mario Bango, som återigen bemöttes väl av många ledare för fackföreningar och sociala rörelser, kommer att utgöra en central del av ett seminarium med romska organisationer. Detta bör speciellt kunna erbjuda ett användbart forum för östeuropeiska delegater, för vilka kampen för romsk jämlikhet är nyckeln till kampen för demokratiska rättigheter för alla och enhet inom arbetarklassen.

Revo lyckades också säkra en villig partner i den turkiskbaserade Ungdomskamp för ett seminarium om att förena ungdomens kamp, vilket diskuterar unga människors kamp mot nyliberalism och kapitalism. Potentiellt mer betydelsefullt är dock att kamraterna uppnådde en överenskommelse – efter tio månaders argumenterande – för en ungdomsförsamling. Delegater från "vuxna" organisationer kunde fortfarande höras gnälla när de förnekade ungdomens automatiska rätt till utrustning för simultan översättning. Stödet från stora socialdemokratiska ungdomsorganisationer, och från den baskiska ungdomen och olika mer vänsterinriktade organisationer, kan emellertid göra detta till ett måste i programmet för de skolelever och unga arbetare som kommer att delta vid ESF i stora mängder.

Och att se till att de får höra om det och förstår evenemangets betydelse – inte bara för deras egen kamp, utan för själva rörelsens framtid – är nu uppgiften för dagen. ESF i London, den 14–17 oktober, har potentialen att förändra styrkeförhållandena i den brittiska klasskampen. Det kan vända strömmen mot Blair genom att ge arbetare och aktivister en större förståelse för den globala karaktären av angreppen på demokratiska rättigheter, social service, levnadsstandard – och en större tilltro till förmågan hos en kollektiv klasskamp att stoppa dem.

Men ännu mer än detta, är ESF den viktigaste politiska händelsen för den antikapitalistiska rörelsen. Och det äger rum när rörelsens står vid en korsväg. En väg leder till klassamarbete, att tillhandahålla prokapitalistiska politiska svar för sådana som Lula i Brasilien, Livingstone i London och John Monks i Bryssel. En annan väg leder till People's Global Actions och zapatisternas självisolering, vilka vägrar att kämpa för den statsmakt som krävs för att avskaffa detta ruttna system. Den väg vi uppmanar de tiotusentals militanterna att slå in på kommer emellertid att avvika från dessa två. Den leder till bildandet av en ny, femte international, ett nytt världsparti för socialistisk revolution.

För mer om ESF, se www.esf-democracy.org. En ny hemsida från Förbundet för Femte Internationalen som erbjuder praktisk information om ESF i London och som är värd för alla de stora debatterna inom rörelsen.

Workers Power Global, London

Gripandet av Abduljabbar al-Kubaysi

Följande redogörelse har spritts på mail-listor för motståndet mot ockupationen av Irak. Vi följer härmed uppmaningen att sprida den vidare.

Måndag 6 september 2004.

I helgen greps ledaren för Iraks Patriotiska Allians (IPA), Abduljabbar al-Kubaysi, i Bagdad. Det hus där han tillfälligt uppehöll sig omringades av ett 50-tal USA-amerikanska soldater med tanks och helikoptrar, som brutalt bröt sig in och tog honom till fånga. Efter gripandet, som skedde mitt i natten, fördes al-Kubaysi bort, och hans anhöriga har inte fått veta var han befinner sig eller vad han anklagas för.

Det är dock inte särskilt svårt att förstå att det är al-Kubaysis arbete mot ockupationen som har lett till gripandet. Än en gång visar det sig därmed att den politiska frihet som USA och dess allierade (Sverige hör dit, på ett hörn) säger sig ha infört i Irak, inte gäller för den som motsätter sig ockupationen och organiserar folket för att bekämpa den. al-Kubaysis motstånd mot ockupationen är väl känt genom IPA:s tidning, som distribueras i hela Irak.

Abduljabbar al-Kubaysi, född 1944, blev som femtonåring medlem i den irakiska grenen av Baath-partiet (Det arabiska socialistiska Baath-partiet). I de motsättningar som uppstod inom partiet efter att det tagit makten i Irak 1968, blev han fängslad i flera omgångar. 1976 flydde han till Syrien, och senare till Europa. I exilen arbetade han på att samla den irakiska oppositionen mot Saddam Hussein på en antiimperialistisk grundval, ett arbete som bl a kostat hans två bröder livet: Saddam Husseins regim lät avrätta dem 1981.

1992 var al-Kubaysi med om att bilda Iraks Patriotiska Allians, vars ordförande han är idag. I den egenskapen besökte han, och en delegation av ledande medlemmar i IPA, Bagdad och Saddam Hussein i slutet av 2002, för att försöka enas med honom i en front mot USA:s då hotande invasion. Efter invasionen har han varit en av de drivande i försöken att bilda en bred, landsomfattande motståndsfrent mot den av USA ledda ockupationen. I den egenskapen har han redan ganska länge varit under USA:s militära underrättelsetjänsts bevakning.

För alla som hoppas på att det ska framträda en enad politisk motståndsfrent i Irak mot USA:s ockupation, som kan ge hela det idag för omvärlden tämligen okända irakiska motståndet mot ockupationen ett ansikte och en röst, är al-Kubaysi en nyckelfigur. Om han skulle dödas, skulle det således vara ett allvarligt slag mot denna förhoppning. Desto angelägnare är det då att omvärlden agerar till protest mot gripandet, och kräver att al-Kubaysi omedelbart ska frigges.

Anders Püschel

Ungdomsförsamling vid ESF

Följande resolution föreslås av ungdomsrörelsen World Revolution vid ESF:s ungdomsförsamling i London i mitten av oktober.

Denna ungdomsförsamling, som möts vid det tredje sociala forumet i Europa förklarar:

Vår rörelse måste vara antikapitalistisk och revolutionär. Vi vill avskaffa IMF, WTO och G8, inte reformera dem. Vi kämpar inte bara mot deras nyliberala politik eller Bushs krig mot terror, vi kämpar mot hela systemet som ger upphov till dem – KAPITALISM och IMPERIALISM. En annan värld är möjlig, men den måste vara socialistisk. Vi kan bara nå fram till den genom en global revolution. Den revolutionen måste ledas av världens arbetarklass sida vid sida med städernas och landsbygdens fattiga och de etniskt och nationellt förtryckta.

Under de senaste fem åren har vår rörelse belägrat de rikas och mäktigas toppmöten. På gatorna i Seattle, Prag, Djakarta, Quebec och Genua har vi klubbats ner, utsatts för tårgas och även beskjutits. Vi har våra martyrer – Carlo Giuliani, de argentinska piqueteros, de som marscherat mot privatiseringar i Bolivia, de unga palestinska och irakiska motståndskämparna.

De som belägrade toppmötena och marscherade i miljoner var, huvudsakligen, unga människor. Ändå är ungdomar frånvarande på plattformarna vid sociala forum i Porto Alegre, Mumbai, Florens och Paris. Talarna är mer än dubbelt så gamla som publiken. Här i London har vi uteslutits från de viktigaste plattformarna och förnekats ett utrymme där vi kan organisera våra egna aktiviteter.

Uteslutningen och diskrimineringen har ett namn: socialt förtryck. Det är ett liknande förtryck som de som kvinnor, svarta, statslösa nationer och arbetare utsätts för. Detta är en orsak till att vi solidariserar oss med dem. Det är samma behandling vi utsätts för inom familjen, i skolan, på arbetsplatsen. Vi revolterar mot det där och vi revolterar mot det här, vid ESF, också. Ner med privilegierna för akademikerna, kommunalbyråkraterna, redaktörerna för lärda tidskrifter och fackens generalsekreterare! De verkliga antikapitalistiska militanterna bland dem kommer att välkomna vår revolt och ge plats åt ungdomen!

Vi revolterar inte bara i försvar för våra egna intressen som unga, utan därför att förtryck av ungdomar befäster högerflygelns kontroll över rörelsen, de som vill ge kapitalismen ett mänskligt ansikte, och inte hugga av dess huvud. De tror INTE att "en annan värld är möjlig" annat än den som är grundad på privat ägande, marknaden, staten. Dessa akademiker, fackbyråkrater och journalister vill omvandla vår rörelse till en international som är inriktad på att reformera och bevara kapitalismen istället för att störta den. Vi vill å andra sidan utveckla rörelsen till en arbetarinternational för att leda de utsugnas och förtrycktas kamp till slutseger.

För att hjälpa de unga militanternas kamp mot bortrövandet av vår rörelse, måste ungdomar förenas internationellt och skapa autonoma organisationer, fria från översitteri från "de gamla och kloka", "de mogna", dvs. de konservativa ledarna. För att uppnå detta föresätter vi oss att kämpa för skapandet av en ungdomsinternational. Vi kan ta det första steget här och nu om vi skapar en samordning av representanter för ungdomsorganisationer till både partier och fackföreningar och andra sociala rörelser för att främja de aktioner vi beslutar om och för att sammankalla en internationell ungdomskonferens.

Vi måste föra ut kampen utanför Europa, först till Porto Alegre 2005. Vi måste skapa band med ungdomar på alla kontinenter. I Brasilien måste vi skapa band med fackliga gräsrotsaktivister och jordlösa arbetare som revolterar mot en reformism i nyliberalismens tjänst, dvs. mot Lulas IMF-vänliga regering.

De "officiella" ledare som gör anspråk på att "organisera" vår rörelse och diktera "principer" som förbjuder deltagande av politiska partier och fattande av beslut blockerar rörelsens utveckling. För det första döljer det politiska skillnader mellan olika riktningar på ett odemokratiskt sätt. Alla organisationers, inklusive partiers, ståndpunkter bör visas upp för rörelsen. Ett avlägsnande av

förbudet mot beslutsfattande skulle innebära att en politisk debatt kan starta om vilket slags internationell organisation (eller parti) och vilket politiskt program den antikapitalistiska rörelsen behöver för att ta ett steg framåt i kampen mot den globala kapitalismen. De "officiella" ledarna vill emellertid inte ha den typen av debatter eftersom det skulle innebära att frågan om deras reformism (och dess implikationer i form av de nuvarande ledningarnas förräderi mot rörelsen) skulle bli en öppen diskussion. Därför kommer de att fortsätta att använda sina byråkratiska privilegier för att blockera en sådan diskussion.

Om de lyckas med denna ödesdigra kurs, kommer de att döda rörelsen.

Världens Sociala Forums internationella råd och "stjärnorna" i ESF har vänt ryggen åt militanta konfrontationer med globaliserarna till förmån för stora prattillställningar. I Europa stödjer de utvecklingen av ett starkt EU, som kan stå emot USA. Vi avvisar helt detta mål. Vi avvisar skapandet av ett "kapitalistiskt Europa", även om det är reformerat. Vi avvisar målet att omvandla vår rörelse till en tankesmedja för en ny "internationell reformism".

Inte heller kommer vi att ansluta oss till antieuropeerna, som är nostalgiska inför deras lilla kapitalistiska fäderneslands oberoende. Vi vill inte bara ha ett socialt Europa – utopin om en marknadsekonomi men med sociala reformer och en parlamentarisk, demokratisk konstitution. Vi vill ha ett socialistiskt Europas Förenta Stater, utan kapitalister, öppet för världens arbetare och bönder, som hjälper dem i deras kamp för att utveckla sina länder och kasta av sig förtryck och utsugning.

I och med utvidgningen av EU i maj 2004 står 475 miljoner arbetare, bönder och ungdomar inför en gemensam fiende: EU:s härskande klass. Borgarna gör allt i sin makt för att splittra oss i "privilegierade", "välbärgade" anställda i väst och fattig, billig arbetskraft från Östeuropa. De vill spela ut oss mot varandra för att öka sina vinster och lyckas med sina nyliberala angrepp. Det är av yttersta betydelse att förena arbetarna och ungdomen i båda delarna av EU för att kämpa för samma nivåer på löner, sociala förmåner och för avskaffande av diskriminerande lagar mot östeuropeiska medborgares och speciellt arbetares fria rörelse.

Detta kan inte uppnås genom ord och resolutioner utan bara genom massmobiliseringar av arbetarnas och ungdomarnas organisationer i östra och västra Europa.

Vi säger: öppna gränserna för de som flyr från imperialistiska bombningar, IMF:s åtstramning och skuldsättning. Vi säger: avskriv skulden. Vi säger: gör slut på ockupationen av Irak och dra bort alla trupper från de oljerika regionerna. Vi säger: överta de multinationella bolagens rikedomar, överlämna dem till deras offer, använd dem för att bygga en bättre värld.

Med största brådska avvisar vi vändningen bort från aktioner. Debatt är bra om den fokuseras på våra mål och vilka aktioner som behövs för att nå dem. Därför säger vi till de sociala rörelsernas församling: inled en kampanj med direkt massaktion mot det nyliberala anfallet på statliga industrier, social service och utbildning. Denna församling uppmanar omedelbart ungdomen på alla kontinenter att:

I tiotusental konfrontera EU:s toppmöte i Bryssel hösten 2004 liksom det följande toppmötet 2005.

Mot G8:s möte i Skottland 2005.

Nytt borgerligt försök att besegra arbetarrörelsen

De borgerliga partierna har länge befunnit sig i utdragen kris. De har endast haft korta och turbulenta år vid makten efter andra världskriget. Det senaste riksdagsvalet gav mager utdelning för alla, utom folkpartiet. Detta trots att de har haft 80-talets högergång och imperialismens seger över stalinismen i ryggen. Problemet för dem är att underlaget av möjliga sympatisörer är för litet för fyra partier att dela på. Den interna kampen blir därför hård inom det borgerliga blocket. Folkpartiets framgångar skedde till stor del på bekostnad av Moderaterna i senaste valet.

Moderaternas uppgång i opinionssiffrorna just nu har i gengäld kostat Folkpartiet sympatisörer. Alla borgerliga regeringar, särskilt på 1970-talet, har kännetecknats av käbbel och kalabalik. Den borgerliga splittringen är ett av Göran Perssons huvudargument.

Arbetarrörelsens enorma styrka i Sverige har gjort att även stora delar av mellanskikten röstar icke-borgerligt. Socialdemokratins högerutveckling sedan början på 1980-talet har dessutom attraherat en grupp liberalt sinnade väljare som inte vill se en nyliberal rå kapitalism, men inte heller en traditionell vänsterpolitik. Traditionella socialdemokrater har då bitit ihop och röstat på S av ren lojalitet, valt sofflocket eller gått till V eller MP. Få har rört sig högerut.

"Allians för Sverige", som m, fp, kd och c kallar sig, syftar till att ändra den bilden. Den borgerliga splittringen ska bli ett minne blott och inbrytningar ska göras hos de mest prokapitalistiska socialdemokratiska väljarna. Helt klart är också att det finns krafter inom till exempel folkpartiet som vill se en sammanslagning av flera partier för att bilda en ny större borgerlig formation.

Moderaternas rörelse mot mitten ska ses i detta perspektiv. Genom att bli mer socialliberala vill de gömma det gamla högerspöket och tona ner skillnaderna gentemot de andra i kvartetten. Reinfeldt har förstått att denna omorientering är nödvändig för att luckra upp sossarnas väljarbas. Taktiken med partiet som en hårt definierad nyliberal spjutspets ska överges. De "nya" moderaterna ska bli en öppen och varm allmänborgerlig famn. Detta är förstås en tillfällig utveckling. Folkpartiet har visat hur lätt det är att svänga. Under Bengt Westerberg var de ett socialliberalt parti som ville samarbeta med s. Idag befinner de sig ibland till höger om moderaterna. Det var Leijonborg som spelade ut det invandrarfientliga kortet i valrörelsen.

En faktor som talar till kvartettens fördel är att s har bundit ris åt sin egen rygg genom att underhålla en liberal opinion i sina egna led. Sveriges direktörer har många gånger haft anledning att öppet eller i hemlighet prisa sossarnas marknadsvänliga politik. Det finns en kategori socialdemokratiska väljare som är nöjda med detta. De tyckte också att det var bra att regeringen lydigt slöt upp bakom USA i deras "krig mot terrorn". I detta skikt finns också en invandrarfientlig tendens. En skickligt genomförd borgerlig samling kan mycket väl övertyga dessa väljare om att det nu finns en icke-socialdemokratisk kraft som kan förvalta svensk kapitalism i medelklassens intresse.

Å andra sidan går Sverige in i en högkonjunktur nu, vilket alltid gynnar den sittande regeringen. Vissa reformer kan locka tillbaka soffliggare och vänsterväljare. Skulle s vinna nästa val så kommer det att spå på den borgerliga kris som för tillfället är under kontroll.